

steet, forelaa det Spørgsmaal, om man nu skulde blive ved paa denne Maade, og dette Spørgsmaal var, som det høie Thing vil vide, til Forhandling i det andet Thing i forrige Sessjon. Diskussionen derom var temmelig vidtløftig og jeg havde da Leilighed til der at udtale mig overmaade udførligt om dette Spørgsmaal i dets Heelhed. Der saaldt ikke nogen Afstemning derover; thi det var ikke stillet saaledes, at der kunde komme Klarhed tilstede i denne Henseende; men jeg tilsaaer, at det gjorde det Indtryk paa mig, og jeg veed paa en overordentlig stor Mængde af de Medlemmer af Folkethinget, der meest interessere sig for den Slags Spørgsmaal, at man var enig om, at den trufne Foranstaltning kun skulde betragtes som et Forsøg, der havde viist, at denne Methode ikke maatte betragtes som den ordinære, og jeg erklærede derfor dengang i Folkethinget, og det uimodsagt fra nogen Side, at jeg agtede næste Gang, det vil altsaa sige ved Slutningen af Finantsaaret 1861—62, som nu er tilende, at vende tilbage til det tidligere fulgte System, hvilket jeg ogsaa har gjort, og da der nu ikke er reist nogen Indvending derimod i det andet Thing, antager jeg det ogsaa for aldeles givet, at jeg i den Henseende har handlet rigtigt deri. Naar derfor det ærede Medlem, der talte sidst, nu har fremdraget Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af det gjorte Skridt, troer jeg at maatte sige, at jeg med Hensyn til Resultaterne ganske kan slutte mig til de Ansuelser, det ærede Medlem i den Retning har udtalt.

Det vil erindres, at hans Bemærkninger fornemlig angik tre Punkter, af hvilke det første var det: Hvorledes skal der forholde, naar der inden den 31te Marts fra Regjeringens Side er udstedt en Udgiftsordre, som ikke inden denne Dag er bleven effektueret? Skal da ikke vedkommende Kassere, der har modtaget denne Udgiftsordre i rette Tid, kunne udbetale denne Sum til den Mand, der kommer og forlanger den den 1ste eller den 2den April? Det forekommer nu mig fuldkommen klart, at det er rigtigt, at han maa kunne gjøre det uden nogenstomhelst Bevilling; thi idet Finantsministeren har anvist en Sum paa sin Kasse og meddeelt vedkommende Kreditor, at han kan have denne Sum Penge ved denne Kasse, er

Summen ude af Finantsministerens Raadighed, har han givet vedkommende Kreditor et fuldgyldigt Krav paa at kunne have denne Sum ved Kassen, og skulde han kunne nægte at udbetale den, maatte der først være en Lov, der bemyndigede ham til at standse enhver til Udbetaling anvist Sum, der ikke var hævet inden den 1ste April; men nogen saadan Lov findes som bekendt ikke. Jeg troer heller ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt at give en saadan Lov; thi med alt det, at Folk, som ere Statens Kreditorer, gjerne ønske at faae deres Penge snarest muligt, viser dog Erfaringen, at der er en Mængde Tilfælde, hvor Vedkommende af forskellige Grunde blive forhindrede fra at have de Penge, de have tilgode, saa hurtigt som de kunne. Der kan komme Forhindringer af den alvorligste Art og af en uovervindelig Beskaffenhed, saa at man ikke er istand til at have sine Penge saa tidlig, man skulde. Jeg vil f. Ex. erindre om, at naaget vi have i Pensionsloven en Bestemmelse, der udtrykkelig siger, at naar en Pension ikke har været hævet et heelt Aar, altsaa i 12 Maanedes, hjemfalder den til den Kasse, af hvilken den skulde udbetales, saa hænder det dog af og til, at Pensionsbeløb præskriberes. Man seer altsaa, at det ikke er ganske sjældent, at Beløb, som ere anviste til Udbetaling, ikke hæves i rette Tid. Med Hentydning af Statsgjælden er det aarlig Tilfældet, at der gaaer en heel Deel, som ikke er hævet i rette Tid, over til det andet Aar; men derfor har Staten ingen Myndighed til at nægte vedkommende Obligationseier Udbetaling af hans Renter, selv om han kommer bagefter; for at dette kunde skee, maatte der, som sagt, være en særlig Lov, der bemyndigede Finantsministeren til at nægte Udbetalingen, fordi det var truffet udover den 31te Marts. Den Ting er mig saa klar, som Noget kan være, og jeg troer derfor, at selv om den da værende Indenrigsminister vilde dengang have gjort, hvad det ærede Medlem meente han burde, nemlig have sagt til Kreditorerne, at de ikke kunde faae deres Penge fra 1ste April til 31te December, eller indtil den Tid, han kunde faae Bevilling af Rigsdagen, vilde han aldeles ikke have kunnet gjøre det; thi han vilde snart have følt, at han vilde komme i en altsfor skæv